

ALTE CĂRȚI SCRISE DE ANTHONY WILLIAM²

Medium Medical: Alimente care îți pot schimba viața în bine – Recuperează-ți sănătatea personală și a celor dragi cu ajutorul puterilor vindecătoare ascunse ale fructelor și legumelor

Medium Medical: Vindecarea glandei tiroide – Adevărul din spatele Bolii lui Hashimoto, Bolii lui Graves, insomniei, hipotiroidismului, nodulilor la tiroidă și Bolii Epstein-Barr

Medium Medical: Vindecarea ficatului – Tratamente pentru eczemă, psoriazis, diabet, infecții streptococice, acnee, gută, balonare, calculi biliari, stres suprarenal, oboseală, steatoză hepatică, probleme de greutate, SIBO și boli autoimune

Medium medical: Sucul de țelină – Cel mai puternic remediu al epocii noastre, care vindecă milioane de oameni din întreaga lume

Medium Medical: Vindecare prin detoxificare – Planuri de vindecare pentru cei care suferă de anxietate, depresie, acnee, eczeme, boala Lyme, probleme digestive, ceață mentală, dezechilibre legate de greutatea corporală, migrene, balonare, vertij, psoriazis, chisturi, epuizare, sindromul chisturilor multiple ovariene (PCOS), fibroame, infecții urinare, endometrioză și boli autoimune

MEDIUM MEDICAL

Secretele din spatele bolilor cronice
și misterioase și cum te poți vindeca în sfârșit

Ediție adăugită și revizuită

ANTHONY WILLIAM

Traducerea din limba engleză: Cristian HANU

ADEVĂR DIVIN

Brașov, 2023

² Cu excepția cărții *Medium Medical: Vindecarea ficatului*, toate aceste cărți au fost publicate în România de editura Adevăr Divin. (n. tr.)

Prefață	xix
Răspunsuri pentru epoca în care trăim	xxi
Introducere	xxv

PARTEA I: Cum a început totul

Capitolul 1: Originile Mediumului Medical	3
Capitolul 2: Adevărul despre bolile misterioase	22

PARTEA a II-a: Epidemia ascunsă

Capitolul 3: Virusul Epstein-Barr, sindromul oboselii cronice și fibromialgia	37
Capitolul 4: Scleroza multiplă	80
Capitolul 5: Artrita reumatoidă	89
Capitolul 6: Hipotiroidia și tiroidita Hashimoto	97

PARTEA a III-a: Secretele din spatele altor boli misterioase

Capitolul 7: Diabetul de tip 2 și hipoglicemia	109
Capitolul 8: Epuizarea glandelor suprarenale	121
Capitolul 9: Candida	133
Capitolul 10: Migrenele	144
Capitolul 11: Zona zoster – adevărata cauză a colitei, afecțiunilor articulației temporo-mandibulare, neuropatiei diabetice și a altor boli	155

Capitolul 12: Tulburarea de deficit de atenție / hiperactivitate (ADHD) și autismul	167
Capitolul 13: Tulburarea de stres posttraumatic	181
Capitolul 14: Depresia	195
Capitolul 15: Sindromul premenstrual și menopauza	205
Capitolul 16: Boala Lyme	221

PARTEA a IV-a: Cum te poți vindeca în sfârșit

Capitolul 17: Sănătatea intestinelor	247
Capitolul 18: Eliberarea creierului și corpului de toxine	270
Capitolul 19: Ce nu trebuie să mănânci	286
Capitolul 20: Teamă de fructe	297
Capitolul 21: Ghidul esențial al protocoalelor referitoare la consumul de suplimente alimentare	311
Capitolul 22: Cura de purificare și vindecare de 28 de zile	321
Capitolul 23: Rețete pentru Cura de purificare și vindecare de 28 de zile recomandată de Mediumul Medical	341
Capitolul 24: Meditații și tehnici pentru vindecarea sufletului	435
Capitolul 25: Îngerii Esențiali	461
Capitolul 26: Păstrează-ți credința	481
<i>Mulțumiri</i>	485
<i>Despre autor</i>	489

„Mi-am dedicat întreaga viață acestei lucrări. Sunt aici ca mesager. Acesta sunt eu.

Când eram copil, oamenii îmi spuneau că am un har. Pe măsură ce au trecut anii, Spiritul Compasiunii mi-a arătat cât se poate de clar faptul că acest har nu a fost niciodată al meu. El mi-a fost oferit doar pentru cei care au nevoie, pentru cei care se luptă, suferă și caută răspunsuri. Acest har este pentru tine.”

– Anthony William, Medium Medical

Originile Mediumului Medical

Atunci când această carte a fost publicată pentru prima oară, eu am dezvăluit o serie de adevăruri pe care nu le poți afla din altă parte. Nu le vei auzi de la medicul tău și nu le vei găsi în alte cărți sau pe Internet.

Aceste secrete nu au ieșit până acum la iveală, iar eu le-am scos la lumină pentru prima oară.

După publicarea cărții Medium Medical, comunitățile medicale au început să privească simptomele, tulburările, bolile și afecțiunile cronice într-o lumină complet diferită, datorită informațiilor unice prezentate în această carte (și mai târziu în restul cărților din seria cu același nume). Aceste informații au reorientat medicina convențională și pe cea alternativă într-o direcție complet nouă. Ele au deschis o poartă nouă, ajutând comunitățile medicale să se trezească și să devină conștiente de efectul larg răspândit al virusilor asupra populației la nivel global. Această carte a devenit un veritabil ghid de referință pentru nenumărați medici din întreaga lume.

Eu nu sunt medic. Nu am o pregătire medicală, dar îți pot spune lucruri despre sănătatea ta pe care nimeni altcineva nu îți le poate spune. Ți pot oferi informații medicale avansate, care anticipează cu decenii descoperirile cercetării

și ale științei medicale, ajutându-te în acest fel să înțelegi mai bine ce sunt bolile cronice și misterioase pe care medicii le diagnostichează adeseori greșit sau cărora le pun diferite etichete fără a înțelege cu adevărat cauzele acestor simptome.

Încă de când eram copil, i-am ajutat pe oameni să se vindece prin intuițiile mele. A sosit timpul să înveți și tu să te folosești de aceste secrete și de instrumentele lor vindecătoare.

Asta mi-a spus Spiritul Compasiunii că trebuie să se întâmple.

UN OASPETE NEAȘTEPTAT

Povestea mea începe când aveam patru ani. Într-o duminică dimineața m-am trezit din somn și am auzit vocea unui om mai în vârstă, care mi-a vorbit.

I-am putut auzi vocea chiar lângă urechea mea dreaptă, cât se poate de clar. Acesta mi-a spus:

– Eu sunt Spiritul Celui Preaînalt. Nu există alt Spirit mai presus de mine, decât numai Dumnezeu.

Am rămas confuz și m-am speriat. Oare mai era cineva în camera mea? Am deschis larg ochii și m-am uitat în jur, dar nu am văzut pe nimeni.

Poate că cineva ascultă radioul în apropiere, m-am gândit.

M-am dat jos din pat și m-am dus la fereastră. Nu am văzut pe nimeni. Era încă foarte devreme. Nu înțelegeam ce mi se întâmpla, și nici nu îmi prea doream să înțeleg.

Am alergat la parterul casei, ca să fiu cu părinții mei și să mă simt în siguranță. Nu le-am spus nimic despre voce, dar pe măsură ce au trecut orele, am început să simt din ce în ce mai acut că sunt supravegheat.

În seara aceleiași zile, m-am așezat pe scaunul din bucătărie. În jurul meu se aflau părinții, bunicii și alți membri de familie.

În timp ce mâncam, am văzut subit un bărbat ciudat stând în picioare lângă bunica mea. Avea părul și barba cărunte, și purta o robă de culoare maro. M-am gândit că era un prieten de familie care lua masa împreună cu noi. Nu s-a așezat însă nicio clipă la masă, ci a rămas în picioare în spatele bunicii... uitându-se fix la mine.

Dat fiind că niciun alt membru de familie nu a reacționat la prezența sa, mi-am dat seama treptat că eu eram singurul care îl vedeam. M-am uitat în altă parte ca să văd dacă dispăre. Când m-am uitat din nou spre bunica, l-am văzut în același loc, uitându-se în continuare la mine. Nu își mișca deloc buzele, dar îi puteam auzi vocea lângă urechea mea dreaptă. Era aceeași voce pe care o auzisem dimineața, când m-am trezit. De această dată mi-a spus, pe un ton foarte calm:

– Sunt aici pentru tine.

Am încetat să mai mănânc.

– Ce s-a întâmplat? m-a întrebat mama. Nu-ți mai este foame?

Nu i-am răspuns, ci am continuat să mă uit la acel om, care și-a ridicat brațul drept și mi-a făcut semn cu mâna să vin la el.

Instinctul mi-a spus să îi urmez instrucțiunile, așa că m-am dat jos de pe scaun și m-am îndreptat către bunica.

Bărbatul m-a luat de mână și mi-a pus-o pe pieptul bunicii, care mânca.

Șocată, bunica s-a dat un pas înapoi.

– Ce faci!?

Bărbatul cărunt mi-a șoptit:

– Spune-i: „cancer la plămâni”.

Eram confuz. Nici măcar nu știam ce însemna „cancer la plămâni”.

Am încercat să spun aceste cuvinte, dar nu am reușit decât să bolborosesc ceva.

– Spune din nou, mi-a șoptit bărbatul. Plămâni.

– Plămâni, am spus.

– Cancer.

– Cancer.

Întreaga familie se uita la mine.

Eram în continuare concentrat asupra bărbatului cărunt.

– Acum spune: „Bunica are cancer la plămâni.”

– Bunica are cancer la plămâni, am spus.

Am auzit zgomotul produs de o furculiță scăpată în farfurie.

Bărbatul cărunt mi-a tras mâna de pe pieptul bunicii și mi-a lăsat-o cu blândețe în jos. Apoi s-a întors pe călcâie și a urcat niște trepte pe care nu le mai văzusem până atunci.

S-a uitat înapoi către mine și mi-a spus:

– Mă vei auzi tot timpul, dar nu mă vei mai vedea vreodată. Nu-ți face griji.

A continuat să urce scările până când a trecut prin tavan și a dispărut.

Bunica s-a uitat la mine.

– Ai spus ce cred eu că ai spus?

La masă s-a produs agitație. Ceea ce s-a întâmplat nu părea să aibă vreo noimă din mai

multe motive, începând cu faptul că, din câte știam noi, bunica nu avea nimic. Nu observase nicio problemă și nu se duse la vreun medic.

A doua zi dimineața m-am trezit... și am auzit din nou vocea:

– Sunt Spiritul Celui Preaînalt. Nu există niciun alt spirit mai presus de mine, cu excepția lui Dumnezeu.

La fel ca în dimineața precedentă, m-am uitat în jur, dar nu am văzut pe nimeni.

Începând din acea zi, acest lucru mi s-a întâmplat în fiecare dimineață, fără nicio excepție.

Între timp, bunica a rămas foarte tulburată de ceea ce i-am spus. Chiar dacă se simțea bine, și-a făcut o programare la doctor pentru o verificare de rutină.

Câteva săptămâni mai târziu s-a dus la consultație, iar o radiografie a scos la iveală că avea cancer la plămâni.

VOCEA

În timp ce misteriosul vizitator a continuat să mă salute în fiecare dimineață, am început să devin atent la nuanțele vocii sale.

Aceasta era extrem de clară, cu o tonalitate între bariton și tenor, poate puțin mai aproape de cea de bariton, dar nu foarte mult. Era o voce cu o rezonanță profundă. Chiar dacă o auzeam lângă urechea mea dreaptă, vocea avea un efect stereo sau chiar de sunet „surround”. Volumul ei era maxim dimineața, scăzând în intensitate de-a lungul zilei.

Îmi era greu să îmi dau seama care era vârsta bărbatului. Uneori, vocea sa suna ca aceea a unui bărbat de 80 de ani, sănătos și excepțional de puternic, care ar corespunde bărbatului cărunt pe care l-am văzut în acea seară. Alteori suna ca vocea unui bărbat cu vârsta de o mie de ani.

Vocea era catifelată și liniștitoare, dar nu mă puteam obișnui cu prezența ei. Vocea nu venea din interiorul meu. Nu era vorba de gândurile mele. Nu era propria mea voce interioară. Eu îmi pot separa gândurile de vocea pe care o aud. Aceasta pare să provină dintr-o sursă exterioară, aflată lângă urechea mea dreaptă, ca și cum s-ar afla cineva lângă mine. Nu o pot face să dispară când vreau eu.

O pot în schimb bloca fizic. Dacă îmi pun mâna în fața urechii, vocea devine mult mai slabă. De îndată ce îmi îndepărtez mâna, volumul ei devine la fel de puternic ca la început.

I-am cerut necunoscutului să nu mai vorbească cu mine. La început am fost foarte politicoasă, apoi n-am mai fost.

Indiferent ce i-am spus însă, el a continuat să îmi vorbească ori de câte ori a considerat necesar.

SPIRITUL COMPASIUNII, SPIRITUL CELUI PREAÎNALT

Am început să mă adresez vocii pe numele cu care s-a recomandat: Spiritul Celui Preaînalt. Uneori îi spun simplu Spiritul, sau Preaînaltul.

Pe la opt ani, îl auzeam încontinuu pe Spirit la urechea mea, spunându-mi totul despre sănătatea fizică a celor care îmi ieșeau în cale.

Indiferent unde mă aflam și cu ce mă ocupam, aflam totul despre durerile și bolile oamenilor din jurul meu, inclusiv ce trebuiau să facă aceștia pentru a se vindeca. Acest flux neîntrerupt de informații intime despre viața altor oameni mi se părea extrem de stresant.

I-am cerut Spiritului să nu mai îmi spună toate aceste lucruri pe care nu doream să le afl.

„Noi nu rămânem pe pământ o perioadă foarte lungă de timp”, mi-a răspuns el. „De aceea, nu putem irosi acest timp.” Mi-a explicat

că încearcă să mă învețe cât mai multe lucruri în scurtul răstimp pe care îl aveam împreună și că nu aveam nicio clipă de pierdut.

Acest răspuns m-a devastat. Până atunci crezusem că viața este foarte lungă, că durează o veșnicie. Subit, am simțit cum mă maturizez prematur, odată cu înțelegerea tristei realități pe care mi-o împărtășea Spiritul. Dacă îi spuneam că era prea solicitant pentru mine, mă ignora.

Mi-am dat seama că mă puteam totuși angrena într-o conversație cu el, până la un punct. Când am crescut suficient de mult pentru a-i putea pune întrebări fundamentale, am început să îl întreb:

– Cine ești? Ce ești? De unde ai venit și de ce ești aici?

– Mai întâi de toate, mi-a răspuns el, îți voi spune ce nu sunt. Nu sunt un înger. Și nu sunt o persoană. Nu am fost niciodată o ființă umană. Nu sunt nici o stafie sau vreun „ghid spiritual”. Sunt un cuvânt.

Am clipit de câteva ori, încercând să înțeleg ce spune. Singurul lucru care mi-a trecut prin minte a fost: „Ce cuvânt?”

– Compasiune, mi-a răspuns Spiritul.

Nu prea știam ce să îi răspund. Nu a fost însă necesar. Spiritul a continuat să îmi vorbească.

– Sunt efectiv esența vie a cuvântului compasiune. Sălașul meu este vârful degetului lui Dumnezeu.

– Spiritule, nu înțeleg, i-am spus. Ești cumva Dumnezeu?

– Nu, mi-a răspuns el. În vârful degetului lui Dumnezeu sălășluiește un cuvânt, iar acest cuvânt este „compasiune”. Eu sunt acest cuvânt. Sunt un cuvânt viu. Cel mai apropiat cuvânt de Dumnezeu.

Am scuturat din cap.

– Cum poți fi un simplu cuvânt?

– Un cuvânt este o sursă de energie. Există cuvinte care conțin o putere foarte mare. Dumnezeu le încarcă cu lumina sa și implicit cu suflul vieții. Eu sunt mai mult decât un cuvânt.

– Mai există ceva ca tine?

– Da: Credința, Speranța, Bucuria, Pacea și multe altele. Toate sunt cuvinte vii, dar eu mă situez mai presus de ele, căci sunt cel mai apropiat de Dumnezeu.

– Vorbesc aceste cuvinte cu oamenii, la fel ca tine?

– Nu așa cum fac eu cu tine. Aceste cuvinte nu pot fi ascultate cu urechea. Ele trăiesc în inima și în sufletul oamenilor. La fel și eu. Cuvinte precum „bucuria” și „pacea” nu sălășluiesc numai în inimă. Ele au nevoie de compasiune pentru a fi complete.

– De ce nu este suficientă în sine pacea?

De când Spiritul a intrat în viața mea, mi-am dorit adeseori să mă bucur de liniște și pace.

– Compasiunea este înțelegerea suferinței, mi-a răspuns Spiritul. Pacea, bucuria sau speranța nu pot exista până când nu îi înțelegi pe cei care suferă. Compasiunea este sufletul acestor cuvinte. Fără ea, ele sunt golite de orice conținut. Compasiunea le conferă adevăr, onoare și sens. Eu sunt compasiune, iar mai presus de mine nu există decât Dumnezeu.

Încercând să înțeleg ce-mi spunea, l-am întrebat:

– Atunci, ce este Dumnezeu?

– Dumnezeu este un cuvânt. Dumnezeu este iubire, care este cuvântul suprem. Dumnezeu înseamnă însă mai mult decât un simplu cuvânt, căci El își iubește întreaga creație. Dumnezeu este sursa atotputernică a existenței. Oamenii pot iubi, dar nu necondiționat. Dumnezeu iubește necondiționat.

Erau prea multe informații pentru a le putea procesa pe toate. Am încheiat această conversație cu o întrebare personală:

– Mai vorbești și cu altcineva?

Căci dacă mai există cineva ca mine, m-am gândit, am să îl caut, ca să nu mă mai simt atât de singur.

– Îngerii și alte ființe de lumină apelează la mine pentru călăuzire. Eu le transmit tuturor celor care mă ascultă lecțiile și înțelepciunea lui Dumnezeu, mi-a răspuns Spiritul Celui Preaînalt, care mi-am dat seama că e și Spiritul Compasiunii. Dar pe pământ, nu vorbesc direct decât cu tine.

EU ȘI UMBRA MEA

După cum cred că îți imaginezi, astfel de informații nu au fost deloc ușor de digerat la vârsta de opt ani.

Capacitatea de a auzi tot timpul și foarte clar vocea unui spirit, ba chiar de a te angrena într-o conversație cu el, este considerată ieșită din comun între mediumi. Încă și mai neobișnuit este faptul că vocea îmi vorbește în afara urechii, fiind o sursă independentă, complet separată de gândurile mele. În esență, este ca și cum aș fi urmărit în permanență, oriunde m-aș afla, de către cineva care îmi spune lucruri pe care nu doresc să le aflu despre sănătatea tuturor celor din jurul meu.

Unul din avantajele este acela că Spiritul Compasiunii îmi prezintă informații legate de sănătate incredibil de corecte, care anticipează cu câteva decenii cunoașterea medicală curentă a comunităților medicale sau a altor surse din domeniul îngrijirii sănătății. Peste toate, sunt informat în mod regulat în legătură cu propria mea sănătate, ceea ce este o raritate absolută.

Pe de altă parte, Spiritul Compasiunii nu îmi oferă numai informații medicale sau legate de sănătate, ci îmi spune și multe lucruri despre felul în care funcționează această lume, dintr-o perspectivă superioară celei pe care o au majoritatea oamenilor, referitoare la această planetă, la Univers și la viața de dincolo de Pământ. El îmi povestește despre civilizațiile antice și despre siturile arheologice încă nedescoperite de pe fundul oceanelor, despre minciunile create de oameni cu o natură profund malefică și despre amăgirile industriilor globale, care distrug sănătatea populației; despre schimbările produse la nivelul mediului înconjurător, despre ceea ce urmează să se întâmple pe planeta noastră și despre problemele care pot apărea în viitor, afectând un număr foarte mare de oameni.

Toate acestea sunt lucruri pe care nu le pot schimba. Spiritul m-a învățat că noi nu putem controla liberul arbitru al celor care încearcă să creeze haos pe această planetă, din lăcomie sau din alte interese personale. Tot ce pot face eu este să îi ajut pe oameni să găsească răspunsurile pe care le caută, astfel încât să își poată recăpăta starea de sănătate, recuperându-și în acest fel viața și devenind mai fericiți, mai sănătoși și mai împăcați.

Deși la ora actuală am înțeles pe deplin faptul că Spiritul Celui Preaînalt este esența vie a cuvântului compasiune, încă îmi vine greu să rămân deschis în fața acestuia, căci înțeleg compasiunea Spiritului față de ceilalți oameni, față de suferințele și de chinurile lor, dar unde este compasiunea lui față de mine? De ce a trebuit să îmi asum o responsabilitate atât de mare, la o vârstă atât de fragedă? Mi-aș fi dorit ca o parte din natura plină de iubire a Spiritului să fi fost focalizată exclusiv asupra mea, a sinelui meu din copilărie, să mă bucur de mai multă

intimitate în relația mea cu el, dar aceasta a fost dintotdeauna extrem de limitată: ori de câte ori mă aflam în prezența unei alte persoane, Spiritul își focaliza automat atenția asupra acesteia. Prin urmare, cu cât mă aflam în prezența unui număr mai mare de oameni, cu atât mai solicitantă devenea experiența mea. Chiar și atunci când mă aflam doar cu părinții mei, Spiritul Compasiunii mă îndemna să îmi focalizez atenția asupra lor și a stării lor de sănătate.

Rar aveam parte de câteva momente scurte în care să pot discuta singur cu Spiritul Compasiunii, asigurându-mă în acest fel că ține la mine și găsim mi astfel mângâierea. Spiritul mi-a spus întotdeauna că nutrește o mare compasiune față de mine, dar la vârsta de opt ani nu aveam încă discernământul necesar pentru a putea înțelege și accepta plenar acest lucru. Tot ce simțeam atunci era o mare greutate care apăsa pe umerii mei de la o oră la alta (uneori chiar de la un moment la altul). În funcție de implicarea mea în suferințele altor oameni și de necesitatea de a mă focaliza în permanență asupra lor, am început să nu mai fiu necondiționat deschis în fața Spiritului Compasiunii. În unele zile eram mai deschis în fața lui, spunându-i pe nume (Spiritul Compasiunii), dar alteori preferam să îl numesc impersonal Spiritul Celui Preaînalt, căci îmi era greu să îmi petrec întreaga zi ascultând ore întregi o voce care îmi descria la nesfârșit toate suferințele celor din jurul meu.

Spiritul a încercat mereu să mă influențeze să îmi folosesc cu înțelepciune liberul arbitru. Când aveam opt ani, am petrecut o săptămână construind un baraj pe pârâul din fața casei noastre. Spiritul mi-a spus că este o idee proastă, întrucât apa va inunda curtea vecinilor.

– Nu o să se întâmple nimic, i-am spus.

A venit apoi o ploaie torențială, iar pârâul s-a umflat, inundând într-adevăr curtea vecinilor. În timp ce vecinul țipa la mine, am auzit vocea lângă urechea mea:

– Ți-am spus că așa se va întâmpla, dar nu m-ai ascultat.

Spiritul mi-a supravegheat mereu fiecare mișcare, spunându-mi ce trebuie și ce nu trebuie să fac. Mi-a fost aproape imposibil să am o copilărie normală. În anul în care am construit barajul, am aflat totul despre starea fizică și emoțională a prietenilor mei și chiar a învățătoarei mele, care avea mari probleme relaționale cu iubitul ei. Era terifiant să știu toate aceste lucruri.

În acel an, Spiritul mi-a spus că un coleg de clasă era pe punctul de a face meningită. I-am relatat acest lucru învățătoarei mele, care l-a chemat pe băiat la catedră și l-a întrebat:

– Ai meningită?

Băiatul nu auzise niciodată până atunci acel cuvânt, așa că nu știa ce înseamnă.

– Ei bine, o să faci în scurt timp această boală, i-am spus învățătoarei, dacă nu o are chiar în acest moment.

Învățătoarea s-a alarmat auzind această acuzație gravă, așa că i-a sunat pe părinții noștri și ne-a trimis pe amândoi la cabinetul medical al școlii. Când asistentă medicală ne-a luat temperatura, s-a dovedit că aceasta avea o valoare normală. Nu peste mult timp au sosit părinții colegului meu și mama mea. Ne-am îndreptat cu toții, inclusiv învățătoarea, către biroul directorului, unde a început o conversație foarte aprinsă.

– Are meningită? s-au întrebat reciproc adulții. De unde ar fi putut-o lua?

– Nu are, au căzut ei de acord. Nu avem nicio idee în ce fel ar fi putut lua această boală.

– Ei bine, le-am răspuns, repetând cuvintele mele de mai devreme, eu cred că o va face în curând.

Mama mă cunoștea foarte bine, așa că a recunoscut că acest lucru era posibil, ținându-mi partea.

– Există o șansă mare ca acest lucru să se întâmple.

Ceilalți adulți au continuat să mă chestioneze:

– Te-ai aflat în preajma cuiva care suferă de meningită?

Le-am răspuns că nu. Nu peste mult timp ședința cu părinții s-a încheiat, așa că m-am întors în clasă, însoțit de învățătoare și de colegul meu.

A doua zi, colegul meu nu a venit la școală. Învățătoarea a fost informată de către părinții acestuia că se afla la spital, cu o temperatură de 40 de grade și diagnostic de meningită.

Date fiind experiențele de acest fel, am ajuns să nu mai dispun de timpul și de energia necesară pentru a mă ocupa de mine însumi. Mi se părea chiar că eram pe punctul de a mă rătăci în noianul de informații despre viața celor din jurul meu, uitând complet de sine.

În timp ce simțeam cum libertatea mea individuală dispărea sub ochii mei, Spiritul a încercat să mă consoleze, spunându-mi cuvinte de mângâiere, pline de bunătate și dăătoare de speranță, dar totuși oneste și sincere. El mi-a spus să mă aștept la tot ce poate fi mai rău, dar a adăugat că vom trece împreună cu bine prin aceste încercări:

– Marile provocări abia urmează să vină.

– La ce te referi? l-am întrebat.

– Numai unul sau doi oameni într-un secol primesc acest har, mi-a răspuns el. Nu este deloc o capacitate intuitivă sau psihică obișnuită.

Foarte puțini oameni reușesc să supraviețuiască atunci când îl dețin. Ți se va părea insuportabil faptul că nu vei putea trăi ca un om normal, mai ales în adolescență.

Mai devreme sau mai târziu, vei ajunge să nu mai vezi altceva decât suferința celor din jurul tău. De aceea, va trebui să găsești o modalitate de a te împăca cu acest lucru, altfel nu vei supraviețui.

CITIREA CORPURILOR

Spiritul Compasiunii a devenit deopotrivă cel mai bun prieten al meu și blestemul meu personal. Apreciez faptul că mă pregătește pentru o menire pentru care am fost ales de către Dumnezeu, dar responsabilitatea care apasă asupra mea este uriașă.

Într-o zi, Spiritul mi-a spus să mă duc într-un cimitir mare și frumos din apropiere de casă.

– Vreau să stai lângă acel mormânt, mi-a spus el, și să îți imaginezi cum a murit persoana respectivă.

Nu era deloc o cerere pe care să o adresezi în mod normal unui copil de opt ani!

La acea vreme fusesem însă atât de bombardat cu informații despre sănătatea prietenilor mei și chiar a străinilor, încât am încercat să privesc această solicitare ca pe un simplu caz diferit.

Cu ajutorul Spiritului, am reușit de fiecare dată să fac ce mi-a cerut.

Ajung astfel la o altă dimensiune a harului meu: Spiritul nu numai că mă informează verbal ce nu este în regulă cu sănătatea cuiva, dar mă ajută și să vizualizez radiografiile ale corpului său.

În copilărie, mi-am petrecut ani întregi prin diferite cimitire făcând acest exercițiu pe sute de cadavre. În timp, am devenit atât de priceput,

încât îmi pot da seama aproape instantaneu dacă cineva a murit din cauza unui atac de cord, a unui atac cerebral, de cancer, de o boală a ficatului, într-un accident de mașină, dacă s-a sinucis sau dacă a fost ucis.

Peste toate, Spiritul m-a învățat să privesc foarte adânc în interiorul corpului oamenilor în viață. El mi-a promis că atunci când voi încheia acest antrenament, îi voi putea scana și citi pe toți oamenii cu o precizie extremă.

De fiecare dată când oboseam sau îmi doream să fac ceva amuzant, Spiritul îmi spunea: – Va veni o zi în care vei realiza scanări care vor însemna diferența dintre viață și moarte pentru oameni. Vei putea spune dacă plămânii cuiva sunt pe punctul de a intra în colaps sau dacă o arteră este pe cale să se înfunde din cauza unui cheag, oprind astfel inima cuiva.

Odată, i-am spus:

– Cui îi pasă? Ce contează? De ce mi-ar păsa mie?

– Trebuie să îți pese, mi-a răspuns el. Tot ce facem cu toții pe acest pământ contează. Faptele tale bune contează pentru sufletul tău. Trebuie să îți asumi cu toată seriozitatea această responsabilitate.

AUTOVINDECAREA

La vârsta de nouă ani, în timp ce alți băieți mergeau cu bicicleta și jucau baseball, eu asistam în continuare la bolile celor din jur și îl ascultam pe Spiritul Compasiunii spunându-mi ce ar trebui să facă aceștia pentru a se simți mai bine. Cu această ocazie, am învățat unde greșesc adulții în privința sănătății lor și ce ar trebui să facă aceștia pentru a se vindeca.

La acea vârstă am început deja să dețin atât de multe cunoștințe legate de sănătate și de vindecare, încât mi-a fost imposibil să nu încep să le pun în aplicare.

O astfel de oportunitate s-a ivit într-o zi în care m-am îmbolnăvit eu însumi. Într-o seară, când am ieșit la restaurant cu familia mea, am ignorat recomandările dietetice obișnuite ale Spiritului și am mâncat ceva care mi-a provocat o toxinfecție alimentară. Am ales acel aliment cu inconstiența specifică vârstei, fiind absolut convins că sunt în siguranță și că dacă voi păți ceva, Spiritul mă va ajuta. Așa cum aveam să descopăr în scurt timp, această atitudine nu a fost tocmai înțeleaptă! Spiritul mi-a predat atunci o lecție de viață foarte importantă, demonstrându-mi că faptul că exista în viața mea nu însemna automat că nu voi mai experimenta niciodată dureri sau disconfort din cauza deciziilor mele proaste.

Când am început să mă simt rău din cauza toxinfecției, m-am gândit imediat: „Hm, m-am intoxicat. Nicio problemă, o să mă fac bine într-o zi sau două”. Boala a persistat însă, zilele trecând una după alta fără ca eu să încep să mă simt mai bine. Până să îmi dau seama ce se întâmplă, au trecut aproape două săptămâni, timp în care am zăcut la pat suferind de dureri abdominale la limita agoniei. Părinții m-au dus la doctor și chiar la spitalul de urgență, într-o seară când mi-a fost foarte rău, dar febra și durerile nu au încetat. În cele din urmă, Spiritul a reușit să se facă auzit prin delirul meu și mi-a spus că eram infestat cu *E. coli*. A adăugat că trebuia să adopt o dietă mono-alimentară pentru a mă vindeca de această tulpină particulară de *E. coli*. Mi-a ordonat să mă duc acasă la străbunicul și să culeg o cutie de pere din părul din grădina sa. A insistat asupra faptului că nu

trebuie să mănânc nimic altceva decât aceste pere coapte, și mă voi vindeca.

Am făcut ce mi-a spus și m-am vindecat în scurt timp.

CONCEDIAZĂ-L, DOAMNE

La vârsta de zece ani, am încercat să trec peste capul Spiritului și să negociez direct cu șeful lui. Eram deja mai matur, având o „vechime” de șase ani în această afacere. Mi s-a părut atunci că a sosit în sfârșit timpul!

M-am gândit că nu îi voi putea cere ceva lui Dumnezeu prin rugăciune, căci Spiritul Compasiunii mă va auzi.

Așa că m-am urcat într-un copac foarte înalt, pentru a mă apropia cât mai mult de Dumnezeu și pentru a scrijeli mesaje în scoarța lui.

Unul dintre primele mesaje pe care le-am scrijelit atunci a fost: „Doamne, îl iubesc pe Spirit, dar a sosit timpul să scăpăm de intermediar.”

Au urmat apoi câteva întrebări mai directe:

„Doamne, de ce trebuie să se îmbolnăvească oamenii?”

„Doamne, de ce nu îi poți vindeca tu pe toți?”

„Doamne, de ce trebuie eu să îi ajut pe oameni?”

Deși întrebările pe care i le-am adresat lui Dumnezeu mi s-au părut cât se poate de rezonabile, nu am primit niciun răspuns la ele.

De aceea, am căutat alți copaci, periculos de înalți, și m-am cățărat în ei până sus, sperând că nesăbuinta mea va atrage astfel atenția lui Dumnezeu. De această dată am scrijelit în scoarță câteva solicitări mai directe:

„Doamne, te rog, dă-mi înapoi liniștea.”

„Doamne, nu mai vreau să îl ascult pe Spirit. Spune-i să plece.”

În timp ce scrijeleam cuvintele: „Doamne, eliberează-mă”, mi-a alunecat piciorul și aproape că am căzut. Nu la asta mă refeream când vorbeam de eliberare, m-am gândit. Învins, am coborât din copac.

Niciunul dintre aceste mesaje nu a contat. Spiritul a continuat să îmi vorbească.

Dacă a fost conștient de încercările mele de a-i submina autoritatea, a fost suficient de elegant să nu îmi amintească de ele. Avea lucruri mai importante de făcut.

PRIMII CLIEŢI

La vârsta de 11 ani, mi-am dorit să fac ceva productiv și amuzant, care să mă facă să uit de vocea din urechea mea, așa că mi-am luat o slujbă, ducând crosele pe un teren de golf aflat la o distanță de zece mile de casa mea (la care mergeam cu bicicleta).

Nu mi-a fost însă ușor să îmi abandonez harul. În timp ce stăteam în spatele jucătorilor, nu mă puteam împiedica să nu le vorbesc acestora despre afecțiunile lor. Îmi dădeam imediat seama dacă aveau încheieturi rigide, dureri de genunchii, de șolduri, de glezne, tendonite și multe altele, adeseori chiar înainte ca ei să devină conștienți de acestea.

De aceea, obișnuiam să le spun: „Nu te balansezi corect, dar nu este deloc de mirare, dacă ținem seama de faptul că suferi de sindromul tunelului carpian”, sau „Ai face bine să te ocupi de șoldul stâng, care este inflamat”.

Jucătorii se uitau la mine uimiți și mă întrebau:

– Cum ți-ai dat seama?

Apoi îmi cereau sfaturi legate de vindecare, iar eu le spuneam ce să mănânce, ce schimbări să facă în comportamentul lor, ce terapii să încerce și așa mai departe. Recomandările oferite de Spirit păreau de-a dreptul șocante în acele zile, în care aproape nimeni nu auzise de valoarea terapeutică a alimentelor.

După ce am cărat crosele de golf mai mulți ani la rând, mi-am dorit o schimbare. M-am gândit că dacă tot le împărtășesc oamenilor recomandările Spiritului referitoare la alimente și suplimentele pe care ar trebui să le consume pentru a se vindeca, cel mai bine ar fi să lucrez într-un loc care le comercializează. Prin urmare, mi-am luat o slujbă într-un supermarket local.

Ori de câte ori eram solicitat de un client, mă opream din munca mea de aprovizionare a rafturilor și mă ocupam de el. Proprietarului nu îi păsa de aceste pauze, căci îi aduceam clienți noi.

De altfel, îl ajutam chiar și pe el.

Când eram întreat de cineva de unde știu toate acele lucruri, îi răspundeam simplu: „De la Spiritul Compasiunii.”

Era puțin ciudat să țin consultații terapeutice între rafturile unui supermarket, vorbindu-le oamenilor despre gastrită (de pildă). Printre altele, la acea vreme suplimentele nu invadaseră încă piața, găsindu-se destul de rar în supermarketuri, iar disponibilitatea alimentelor cu o valoare medicinală specifică era foarte limitată. Spiritul a continuat să îmi spună că în circa două decenii magazinele vor furniza mult mai multe opțiuni pentru sănătatea oamenilor. Între timp, m-a ajutat să devin mai creativ cu planurile mele de vindecare, învățându-mă de pildă să storc sucul de țelină chiar în interiorul supermarketului, pentru a-l oferi astfel clienților

mei, ajutându-i să se vindece. Sincer să fiu, îmi făcea plăcere să îmi pot conduce clienții direct la raftul cu produsele de care aveau nevoie pentru a se vindeca.

PUTEREA MAI MARE ATRAGE DUPĂ SINE O VINOVĂȚIE MAI MARE

La vârsta de 14 ani, obișnuiam să stau uneori într-un autobuz sau într-un tren, să depistez o problemă de sănătate la o persoană de lângă mine și să o bat pe umăr pentru a-i spune despre ea. Uneori, oamenii îmi răspundeau cu recunoștință. Alteori mă acuzau însă că le invadez intimitatea, că le-am furat fișele medicale, sau și mai rău. „Îl cunoști pe doctorul meu? mă întreba ei. Mi-ai studiat fișa medicală?” Am avut de-a face cu foarte multă neîncredere și ostilitate, mai ales că nu intraserăm încă în epoca digitală a Internetului, iar fișele medicale nu erau computerizate la acea vreme. Ele erau scrise pe hârtie, încuiate în cabinetele medicilor.

Pe măsură ce au trecut anii, am învățat să fiu mai selectiv cu persoanele pe care îmi propuneam să le ajut fără să fiu întreat. Totuși, dacă vedeam pe cineva în mod regulat, mă simțeam obligat să îi spun ce știam despre el. De aceea, mi-am format obiceiul de a le citi mai întâi oamenilor starea emoțională (cu ajutorul Spiritului Compasiunii), pentru a-mi da seama dacă îi pot aborda. În acest fel, am redus considerabil numărul situațiilor neconfortabile.

Dacă aveam de-a face cu un străin, am învățat să țin pentru mine ceea ce observam la el. În timp, acest lucru a devenit însă o povară. Începând din anii adolescenței am început să mă simt din ce în ce mai responsabil pentru acțiunile mele. De aceea, dacă cineva era în pericol să

face o boală de rinichi sau suferea de cancer, iar eu nu făceam nimic pentru el, mi se părea că era vina mea dacă persoana se îmbolnăvea grav sau murea. Iar când acest lucru se întâmpla de câteva sute de ori pe zi, sentimentul vinovăției și al responsabilității putea deveni copleșitor.

ÎNCERCĂRI DE EVADARE

Pe măsură ce anii adolescenței au continuat, viața mea a devenit din ce în ce mai dificilă. De exemplu, majoritatea oamenilor se uită la televizor pentru a se relaxa și a evada. Mie îmi venea însă greu să fac acest lucru, căci ori de câte ori mă uitam la televizor, primeam instantaneu de la Spiritul Compasiunii informații referitoare la starea de sănătate a tuturor persoanelor de pe micul ecran. Spiritul mă îndemna să le analizez automat starea tuturor celor pe care îi vedeam și care aveau nevoie de ajutor, indiferent dacă aceștia erau conștienți sau nu de această nevoie. În aceste condiții, televizorul începe să ți se pară o povară, nu o distracție.

Era și mai rău atunci când mă duceam la cinema. Aici, le scanam starea de sănătate a tuturor celor din rândul meu, apoi din față, din spate și așa mai departe.

Iar lucrurile nu se opresc aici. Am ajuns astfel să le citesc automat starea de sănătate a actorilor din film. Le puteam sesiza imediat nu doar afecțiunile de care sufereau în momentul în care au turnat scenele din film, ci și starea lor curentă. Imaginează-ți cum te-ai simți dacă te-ai duce la cinema și ai fi bombardat cu informații medicale despre cei din jurul tău și actorii de pe ecran!

Ultimul lucru pe care și-l dorește orice adolescent este să se simtă diferit de ceilalți. De aceea, această perioadă a fost cu deosebire

dificilă pentru mine. Mă simțeam mai alienat ca oricând și eram copleșit de responsabilitate, fapt care m-a condus la o serie de momente de revoltă adolescentină. Am încercat diferite metode de a scăpa de „harul” meu.

Astfel, am început să îmi petrec tot mai mult timp în pădure. Natura mă calma, iar absența altor oameni mă liniștea imediat. Cu ajutorul Spiritului, am învățat să identific diferite specii de păsări. Noaptea, Spiritul îmi spunea numele stelelor, atât cele date de oamenii de știință cât și cele date de Dumnezeu. Aceste tentative de evadare s-au dovedit doar parțiale, căci Spiritul m-a învățat în timpul lor cum să recunosc plantele medicinale sau comestibile din jurul meu: trifoi roșu, pătlagină, păpădie, rădăcină de brustur, măceșe, mere pădurețe, fructe de pădure – și cum le puteam folosi în scopuri terapeutice.

Mi-am dezvoltat de asemenea un interes față de repararea mașinilor. Îmi plăcea să repar orice obiecte mecanice, întrucât acestea nu îmi cereau să mă implic emoțional. Chiar dacă nu reușeam să repar un Chevy hârbuit cu motorul defect, nu mă simțeam nici pe departe la fel de rău ca atunci când nu reușeam să îi ajut pe oamenii prea grav bolnavi pentru a mai putea fi vindecați.

Nici acest hobby nu a mers însă așa cum mi-aș fi dorit. Oamenii au început să observe cu ce mă ocupam, așa că veneau singuri la mine, spunându-mi: „Uau! E grozav! Îmi poți repara și mie mașina?” Eram incapabil să le spun că nu, cu atât mai mult cu cât cel care făcea partea cea mai grea era Spiritul, care îmi spunea imediat unde era defectiunea.

Într-o zi, pe când aveam 15 ani, m-am oprit împreună cu mama la o stație de carburanți. Am intrat în service-ul alăturat și am găsit aici câțiva

mecanici care se uitau la o mașină ca și cum ar fi încercat să rezolve un puzzle.

– Ce s-a întâmplat? i-am întrebant.

– Lucrăm la această mașină de săptămâni, mi-a răspuns unul dintre ei. Ar trebui să meargă perfect, dar nici măcar nu pornește.

Spiritul mi-a dat imediat soluția.

– Desfaceți dispozitivul de aprindere, le-am spus mecanicilor. Veți găsi aici un fir alb care este rupt. Dacă îl veți înlocui, mașina va merge fără probleme.

– Este ridicol! a spus un mecanic.

– Și ce ne costă să verificăm? a întrebant altul.

Așadar, s-au apucat să verifice, și așa cum bănuiești probabil, au găsit firul alb rupt. S-au uitat la mine cu gura căscată.

– Ești cumva proprietarul acestei mașini? m-a întrebant mecanicul cel sceptic. Sau vreun prieten de-al lui?

– Nu, i-am răspuns. Pur și simplu am un fler pentru lucrurile astea.

În doar un minut, mecanicii au schimbat firul și au încercat din nou să pornească motorul. Mașina a pornit perfect.

Unul dintre ei a început să danseze de bucurie. Un altul a spus că s-a întâmplat „un miracol”.

Vestea s-a răspândit și în scurt timp mai multe service-uri din oraș, ba chiar și din orașelele învecinate, au început să mă consulte pentru găsirea defecțiunilor la mașinile aparent imposibil de reparat. Ori de câte ori mă prezentam pentru o astfel de sarcină, mecanicii care mă chemaseră – oameni mult mai vârstnici decât mine, cu mulți ani de experiență – își exprimau neîncrederea. „Ce caută aici acest băiat de 15 ani?”, se întrebau ei. De îndată ce le rezolvam problemele, își schimbau însă părerea.

Prin urmare, în loc să evit responsabilitățile, mi-am asumat și mai multe. Pe lângă vindecarea oamenilor, am devenit și un „doctor de mașini”.

Ultima picătură care a umplut paharul a venit când mi-am dat seama cât de mult investesc emoțional oamenii în mașinile lor. De multe ori, ei sunt mai interesați de sănătatea acestora decât de a lor. Începând din acel moment, mașinile au încetat să mă mai intereseze.

În revolta mea juvenilă, am încercat și alte activități. De exemplu, m-am alăturat unei formații rock, căci muzica foarte tare mă împiedica să aud vocea Spiritului. Acesta nu a apreciat deloc ce am făcut. Mă aștepta însă cu răbdare până când terminam cu zgomotele infernale, după care își relua fluxul neîntrerupt de informații referitoare la sănătatea celor din jurul meu.

Practic, nimic din tot ce am încercat nu a reușit să mă facă să scap de harul meu. Mi-a devenit astfel din ce în ce mai clar că eram legat de Spirit și de harul meu, neputând scăpa de calea care îmi fusese trasată.

ÎNCEPUTUL ANGAJAMENTULUI PERSONAL

Până când am devenit adult, grație antrenamentului meu cu Spiritul Compasiunii, am citit și am scanat indirect mii de oameni. Am primit de la Spirit informații referitoare la starea de sănătate a mii de oameni și am ajutat sute dintre ei să se vindece.

Într-o zi m-am gândit: „Bun, astea sunt cărțile care mi-au ieșit. Se pare că am o menire specială. Tot ce pot face – până una alta – este să accept acest lucru.”

Gândul următor a fost: „Această situație nu va putea continua la nesfârșit. La un moment dat

îmi voi fi îndeplinit responsabilitățile asumate și voi fi liber să duc o viață normală.” Spiritul nu mi-a spus niciodată așa ceva, dar aveam nevoie să cred acest lucru pentru a merge mai departe.

După ce am trecut de 20 de ani, am început să practic din ce în ce mai sincer ceea ce Spiritul mi-a spus că este menirea mea pe acest pământ. Mi-am deschis ușa în fața oamenilor bolnavi care doreau să fie ajutați, am descoperit cauzele reale ale bolilor lor și le-am spus ce trebuiau să facă pentru a se vindeca (potrivit informațiilor primite de la Spiritul Compasiunii).

În pofida lamentărilor mele pe tema stresului îndurat de-a lungul timpului, trebuie să recunosc că este o muncă satisfăcătoare. Îmi face o mare plăcere să îi asist pe oameni să se vindece și să își reia viața normală.

De fapt, ceea ce făceam mi se părea uneori atât de impresionant (la acea vârstă imatură) încât mi se întâmpla să cad în capcana sentimentului că sunt atotștiutor.

Așa ceva mi s-a întâmplat de pildă odată, când un vecin m-a abordat în legătură cu soția sa, care nu putea merge și nu își putea folosi picioarele. Femeia fusese la zeci de medici, dar niciunul nu a putut-o ajuta. Atunci, soțul ei i-a spus:

– Ascultă, Anthony pare să știe multe despre lucrurile astea. Haide să încercăm și cu el.

Când m-au întrebant în ce consta sursa problemei, pe care medicii nu o puteau descoperi, i-am repetat această întrebare Spiritului, care mi-a spus că femeia era otrăvită cu arsenic. Ea avea urme de arsenic în interiorul creierului, provenite din fântâna familiei. Nu peste mult timp, o analiză a apei din fântână a confirmat prezența arsenicului în aceasta. Doctorul femeii i-a făcut acesteia un nou test, care a scos la iveală un nivel inacceptabil de mare de arsenic în sângele ei. Cu ajutorul recomandărilor Spiritului în vederea

eliminării metalelor grele toxice din organism, peste doar un an femeia a putut umbla din nou.

Odată, pe când mă aflam în grădină, smulgând niște ceapă (aceasta este una dintre plantele mele preferate, pe care o cultiv în permanentă), vecinul s-a apropiat de mine și mi-a spus:

– Doresc să îți mulțumesc din nou, Anthony. Ne-am dus prin toată țara la cei mai mari experți, dar niciunul nu a putut-o ajuta pe soția mea. Deși nu pare să aibă niciun sens, tu ai știut exact ce problemă are și ce trebuie să facă. Nu pot să înțeleg cum de este posibil acest lucru. Nici măcar nu ești doctor.

M-am uitat la el cu ceapa în mână și i-am răspuns:

– Nu trebuie să mă fac doctor, căci am întotdeauna dreptate. Eu pot rezolva orice problemă, căci nu greșesc niciodată. Reține: am și voi avea întotdeauna dreptate.

M-am răsucit apoi pe călcâie, am făcut câțiva pași, după care m-am întors către el pentru a-i spune: „Să nu uiți niciodată asta!”, dar exact atunci am călcat pe o greblă, a cărei coadă s-a ridicat și m-a izbit drept în frunte, doborându-mă la pământ.

În timp ce stăteam năucit, vecinul s-a grăbit să mă ajute. Amețit de căzătură, am crezut că era tovarășul meu nedespărțit.

– Spiritule? l-am întrebant.

– Eu am întotdeauna dreptate, mi-a răspuns Spiritul Celui Preaînalt. Tu greșești întotdeauna. Amintește-ți acest lucru. Eu am întotdeauna dreptate. Tu greșești întotdeauna.

Ori de câte ori tind să devin prea înfumurat, îmi aduc aminte de acel moment. Acesta îmi amintește de fiecare dată că chiar dacă fac uneori – cu ajutorul Spiritului – anumite lucruri care pot fi considerate miraculoase, de fapt nu

sunt decât un tip obișnuit care ar face zeci de greșeli dacă ar fi lăsat singur.

PUNCTUL DE COTITURĂ

Când am devenit adult, Spiritul a considerat că am depășit punctul critic care, de-a lungul secolelor, i-a făcut pe alți oameni înzestrați cu harul meu să își pună capăt zilelor. El a pornit de la premisa că am acceptat faptul că îmi voi folosi capacitatea de a-i vindeca pe oameni pentru tot restul vieții mele.

Acest lucru arată că nici chiar Spiritul Celui Preaînalt nu poate anticipa totul atunci când vine vorba de liberul arbitru.

Într-o zi de toamnă târzie, mă aflu pe malul unei ape, singur cu iubita mea, care mai târziu a devenit soția mea, și cu cățeaua mea, August (prescurtat de la Augustine).

O aveam pe August de un an și eram foarte apropiat de ea. Ea l-a înlocuit pe câinele familiei mele, care mi-a stat alături 15 ani. Ca și el, August joacă un rol esențial în menținerea echilibrului meu psihic.

Așadar, ne aflam toți trei pe marginea unui golf cu apă adâncă, rece ca gheața, cu un curent foarte puternic.

Era ultima noastră zi din acea vacanță. Cu mare reticență, am început să ne pregătim pentru a părăsi izolarea perfectă din acel loc liniștit.

Subit și fără niciun avertisment, August a sărit în apă. Înclin să cred că mi-a simțit sentimentele. Saltul ei era maniera sa de a-mi spune: „Nu trebuie să plecăm. Haide să rămânem aici și să ne jucăm în continuare.”

Din păcate, apa foarte rece și curentul puternic și-au spus cuvântul. August a început să se îndepărteze tot mai tare.

Eu și iubita mea am rămas pe mal, strigând la ea să se întoarcă. Am aruncat chiar cu pietre în apă, încercând să îmi silesc câinele să se întoarcă la mine. Acesta este semnalul nostru. Ori de câte ori arunc cu pietre în apa puțin adâncă, August știe că trebuie să se întoarcă la mine. În această zi curentul era însă prea puternic, târând-o din ce în ce mai departe.

August s-a îndepărtat la 15 metri de noi. O vedeam cum se luptă să se întoarcă și cum pierde încetul cu încetul bătaia. În final, apa a înghețat-o atât de tare încât a renunțat să mai dea din lăbuțe... ducându-se la fund.

Mi-am scos haina, cizmele și pantalonii, și am sărit în apa rece ca gheața.

Am ajuns la cinci metri de mal, când Spiritul mi-a spus:

– Dacă vei înota mai departe, nu te vei mai putea întoarce la mal.

– Nu contează! am strigat la el. Nu o abandonez pe August! Trebuie să îmi salvez câinele!

Am înotat încă cinci metri, iar apa rece ca gheața m-a amorțit complet.

– Ai făcut-o! mi-a spus Spiritul. Acum nu te mai poți întoarce, și nu mai poți avansa. Până aici ți-a fost.

– Chiar așa!? M-ai privat de dreptul de a trăi o viață normală, la fel ca toți oamenii; mi-am dedicat întreaga viață muncii tale de vindecare, și asta-i tot ce aud de la tine? Îmi spui: „S-a terminat” și ne lași să murim?

Toată mânia pe care mi-am reprimat-o de la vârsta de patru ani a explodat atunci. I-am vorbit Spiritului de toți acei ani plini de frustrare din cauza torturii continue la care m-a supus și pe care a trebuit să o accept sub pretextul că am un „har”: faptul că am fost separat de semenii mei, știind prea multe despre ei la

o vârstă prematură și faptul că mi s-a spus ce trebuie să fac cu viața mea înainte chiar de a avea o șansă cât de mică de a face o alegere personală.

– Am acceptat multe lucruri. Mi-am sacrificat copilăria, am trăit durerile și suferința tuturor, mi-am asumat responsabilitatea pentru vindecarea a mii de străini și m-am epuizat fizic și psihic în fiecare zi. Iar acum îmi spui că nu îmi pot proteja nici măcar propria familie!? Nu, la naiba! am strigat, în timp ce valurile reci amenințau să mă înghită complet. Dacă așa dorești să îmi închei viața, Spiritule, fie! Ori îmi scot câinele afară, ori mă duc la fund cu el!

Au trecut astfel câteva secunde foarte lungi. Amorțit și epuizat, mi-am dat seama că mersesem într-adevăr prea departe. Dacă mai treceau doar câteva momente fără să primesc ajutor, aveam să îmi urmez câinele în adâncuri.

Mi-am întors capul către țărm, ca să o văd pentru ultima dată pe fata cu care îmi planificasem să îmi petrec tot restul vieții.

Spiritul mi-a spus:

– Trebuie să mai înoți șapte metri.

– Cum!? am strigat la el, șocat.

Spre imensa mea surpriză, am simțit o putere care m-a făcut să renasc. Am reînceput să înot. În sinea mea, am continuat să țip la Spirit, spunându-i că meritam să supraviețuiesc împreună cu câinele meu. În caz contrar, nu aveam decât să murim amândoi.

– Bine, îți voi aduce la țărm și câinele, mi-a spus Spiritul, dar în schimb va trebui să te angajezi ferm față de mine. Îți vei petrece această viață conform planului. Vei accepta faptul că ești predestinat de puterea sfântă a lui Dumnezeu să faci această lucrare pentru tot restul vieții tale.

– Bine! i-am strigat. S-a făcut. Lasă-mă să o gădesc pe August și voi lucra cu tine toată viața mea, fără să mă mai plâng vreodată.

Am reușit să înot cei șapte metri care mă despărteau de August. Spiritul mi-a spus:

– Ține-ți respirația și scufundă-te până la o adâncime de trei metri, apoi deschide-ți ochii.

În timp ce îmi țineam respirația, o energie foarte mare mi-a pătruns în corp. Dintr-odată, am început să îmi simt din nou picioarele. M-am scufundat până la circa trei metri, după care mi-am deschis ochii – și am văzut un înger.

Nu mai văzusem niciodată până atunci vreun înger. Acesta semăna cu o femeie și nu părea să aibă vreă problemă cu respirația sub apă. Era înconjurat de o aură de lumină, care emana inclusiv din ochii lui, iar pe spate avea două aripi superbe de lumină. Nu aveam nicio îndoială că vedeam o ființă divină.

August se afla în brațele sale, înconjurat de această lumină sublimă. Pentru o clipă mi s-a părut că timpul s-a oprit complet. Vedeam surprinzător de clar sub apă și nu aveam nicio problemă să îmi țin respirația.

Mi-am prins câinele de zgardă. Apoi ceva m-a împins în sus, către suprafață.

Am ajuns împreună cu August la suprafața apei. Aceasta era în continuare rece ca gheața, iar curentul încerca să ne tragă departe de mal și de viață. Vântul sufla de asemenea cu putere.

Când mi-am redeschis ochii, l-am văzut pentru o clipă pe spirit stând drept deasupra apei. A fost singura dată când l-am revăzut după cea primă zi din copilărie, când aveam patru ani.

– Nu avem la dispoziție foarte mult timp, mi-a spus el. Îngerul pleacă.

În timp ce deveneam din nou conștient că de aproape am fost de moarte, am simțit un nou val de putere care îmi străbătea corpul. Am început să înot din nou către țărâm, trăgând-o pe August, care părea inertă. Mi s-a părut și de această dată că cineva m-a tras cei 15 metri care mă despărțeau de mal și de siguranță.

În cele din urmă am ajuns la țărâm și la iubita mea (viitoarea mea soție), care a început să plângă, ușurată.

În timp ce mă târam pe malul stâncos, am început să plâng cu suspine, nu din cauza primelor semne de hipotermie, ci pentru că eram convins că August murise. Nu mă puteam gândi la altceva decât: „Dă Doamne să trăiască.”

În cele din urmă, August și-a deschis ochii, a horcăit și a revenit la viață. Soarele a apărut de după nori și o rază de lumină s-a focalizat direct pe el. M-am uitat la ea și i-am spus:

– Spiritule, îți mulțumesc.

Cu această ocazie, mi-am dat seama că era prima dată de când Spiritul intrase în viața mea când îi mulțumeam pentru ceva. Bătălia pe care am dus-o cu Spiritul Celui Preaînalt de când aveam patru ani trebuia să înceteze. Sosise timpul să îmi asum destinul și cărțile care îmi fuseseră înmânate.

Cu toate că și până atunci am ajutat foarte mulți oameni, după ce am făcut acest legământ mi-am dedicat în totalitate viața ajutorării semenilor mei, fără nicio discriminare și pentru tot restul vieții.

Nu pot pretinde nici astăzi că harul cu care am fost înzestrat este o binecuvântare care nu îmi face nicio problemă, dar nu mă mai plâng. M-am acceptat, în sfârșit, așa cum sunt.

Acesta a fost momentul în care am început să îmi asum rolul de Medium Medical.

ANGAJAMENTUL

De îndată ce m-am angajat să îmi îndeplinesc menirea, mi-am creat o rutină pentru a face acest lucru cât mai eficient.

Nu trebuie să fiu în aceeași cameră cu persoana care mă solicită pentru a-i face o lectură psihică, așa că de regulă aranjez întâlniri prin telefon. Acest lucru îi permite Spiritului Compasiunii (care acționează prin intermediul meu) să ajute orice om din lume, indiferent de locație, și îmi minimizează perioada de tranziție între clienți. Spiritul a ajutat în acest fel zeci de mii de oameni.

Atunci când realizez o scanare, Spiritul creează o lumină alb-strălucitoare foarte puternică ce îmi permite să văd în interiorul clientului. Acest lucru este necesar pentru a obține informațiile de care am nevoie ca Medium Medical, dar intensitatea luminii îmi dă un fel de orbire cauzată de zăpadă, care mă împiedică să mai văd ceva în lumea reală și care se acumulează pe măsură ce trec orele. Când termin cu lucrul, am nevoie de 30-60 de minute pentru ca vederea să îmi revină la normal.

(Ca o completare, sunt nevoit să îmi iau asistentul cu mine ori de câte ori merg într-un loc în care va fi multă lume, pentru că s-ar putea să-mi pierd parțial vederea din cauza scanărilor „automate”. De exemplu, dacă trebuie să zbor cu avionul undeva, sfârșesc inevitabil prin a „citi” starea de sănătate a tuturor pasagerilor. Până la aterizare, pot fi parțial orb, așa că am nevoie ca asistentul meu să mă conducă până când efectul dispare.)

O citire profundă și cuprinzătoare a stării de sănătate a unui client nu durează mai mult de câteva minute, dar apoi am nevoie de 10 până la 30 de minute pentru a-i explica ce am

descoperit și pentru a-i da sfaturi pentru vindecare (îndeosebi dacă este un client nou), explicându-i cum să colaboreze cu medicul său.

Uneori, Spiritul Compasiunii are nevoie de timp pentru a-mi încuraja sau pentru a-mi „reconstrui” clientul, căci acțiunea sa terapeutică nu se referă numai la bolile fizice ale oamenilor.

SUFLET, INIMĂ ȘI SPIRIT

Atunci când realizez cu ajutorul Spiritului Compasiunii o citire psihică, nu mă rezum numai la sănătatea fizică a clientului, ci îi examinez acestuia inclusiv sufletul, inima și spiritul. Aceste trei componente ale ființei umane sunt diferite, deși oamenii le confundă adeseori, considerându-le unul și același lucru.

Chiar dacă ai sufletul rănit și inima frântă, spiritul tău te poate ajuta să îți continui viața la nivel fizic, astfel încât să ai timp să cauți diferite oportunități pentru a te vindeca. De exemplu, sunt cazuri în care Spiritul Compasiunii mă îndeamnă să îi spun unei persoane foarte bolnave să iasă la plimbare, să privească zborul păsărilor și să contemple apusul soarelui. În acest fel, ea își stimulează spiritul, care poate începe apoi să îi reconstruiască inima și sufletul.

Veți afla mult mai multe informații despre suflet, inimă și spirit, precum și o serie de tehnici esențiale pentru a vindeca și a recupera aceste părți ale sinelui în capitolul 24, intitulat „Meditații și tehnici pentru vindecarea sufletului”.

UN MEDIUM MEDICAL CUM NU MAI EXISTĂ ALTUL

Deși există dezavantaje evidente ale auzirii continue a unei voci lângă urechea mea, există și avantaje fără pereche.

Dat fiind că Spiritul Compasiunii este distinct și separat de mine, nu contează dacă într-o zi mă simt supărat, bolnav sau plictisit. Spiritul nu este afectat de emoțiile mele și realizează de fiecare dată o citire corectă a stării de sănătate a clienților mei, oferindu-le informații medicale extrem de avansate, cu mult peste ceea ce pot oferi la ora actuală cercetarea și știința medicală referitoare la bolile cronice și la modalitățile de vindecare. La fel se petreceau lucrurile când eram copil. Indiferent de problemele cu care mă confrunt în viață, chiar dacă nu mă simt în stare să procesez ce îmi spune Spiritul Compasiunii (de exemplu, dacă se întâmplă să nu fi dormit mai mult de două ore, din cauza anumitor dificultăți), informațiile primite de la Spirit continuă să fie transmise prin intermediul meu. Concentrarea asupra elementelor specifice mă ajută în această direcție.

Eu nu sunt un medium intuitiv care trebuie să intre într-o anumită stare de transă și care are zile mai bune și zile mai proaste. Alți mediumi aud uneori voci interioare, dar eu nu. Unii clienți mă întrebă: „Ar trebui să-mi dau jos bijuteriile pentru a-ți ușura în acest fel citirea?” Pentru mine nu ar conta nici dacă ar fi înfășurați în staniol; eu pot obține informațiile și ei vor primi răspunsurile de care au nevoie pentru a merge mai departe.

Sunt întebat adeseori dacă Spiritul Compasiunii mă poate ajuta să obțin informații legate de sănătatea membrilor mei de familie și prietenilor mei, sau despre propria mea stare de sănătate. Răspunsul este afirmativ. Așa cum spuneam, Spiritul este separat de mine, așa că tot ce trebuie să fac este să îl întreb, iar el îmi spune ce trebuie să știu. Acesta este unul dintre aspectele care fac ca harul meu mediumic să fie absolut unic în lume.

Într-o zi, o jurnalistă sceptică m-a întrebat dacă o pot diagnostica pe loc.

– Spune-mi unde am dureri: în degetul de la picior, în picior, în stomac, în braț, în fund? Am vreo durere? Sunt curioasă ce spune vocea ta.

Spiritul mi-a răspuns imediat:

– Chiar are dureri. O doare în partea stângă a capului. Este chinuită de migrene cronice.

I-am atins partea stângă a capului și i-am răspuns:

– Spiritul îmi spune că te doare aici.

A început imediat să plângă. Atât de corecte sunt informațiile furnizate de Spirit.

Dacă primesc un telefon la 2:00 dimineața de la o mamă a cărei fiică este pe punctul de a intra într-o operație de urgență și aceasta mă întreabă dacă este o alegere bună, trebuie să fiu capabil să îi pot spune medicului dacă fetița are o simplă intoxicație alimentară sau dacă apendicele ei este pe cale să explodeze.

Trebuie de asemenea să îi pot preciza unui medic dacă cineva se recuperează în urma operației sau dacă are o hemoragie internă, dacă febra unui copil este cauzată de o gripă sau de o meningită, dacă cineva suferă de o simplă insuficiență cardiacă sau dacă este pe punctul de a face un atac de cord. Spiritul Compasiunii îmi furnizează de fiecare dată aceste informații, pentru a le putea transmite mai departe medicilor.

Padre Pio și Edgar Cayce, cei doi mistici vindecători faimoși ai secolului XX, au fost singurii mediumi din istoria recentă care au

avut acces la nivelul de compasiune pe care mi-l solicită Spiritul. În multe privințe, munca lor de vindecare plină de compasiune a fost similară cu a mea. Pe de altă parte, darurile și înzestrările noastre sunt unice, fiindu-ne specifice fiecăruia dintre noi în parte.

Pentru a putea fi un vindecător plin de compasiune, trebuie să te poți adapta la fiecare simptom, afecțiune sau durere emoțională în parte, pentru a-i putea alina în acest fel suferința și durerea persoanei pe care o tratezi. Spiritul mi-a spus că această compasiune este cel mai important element al procesului de vindecare.

Pe de altă parte, Spiritul Compasiunii îmi spune chiar și astăzi că niciun alt medium din lume nu poate face ceea ce fac eu. Niciun om în viață la ora actuală pe Pământ nu aude o voce spirituală care să îi furnizeze informații medicale avansate, cu o claritate de cristal. Informațiile referitoare la bolile cronice misterioase furnizate de Spiritul Compasiunii: le schimbă oamenilor viața în bine, într-o manieră ce nu poate fi comparată cu nimic altceva în întreaga istorie modernă a umanității.

Mi-am dedicat întreaga viață acestei lucrări. Sunt aici ca mesager. Acesta sunt eu.

Când eram copil, oamenii îmi spuneau că am un har. Pe măsură ce au trecut anii, Spiritul Compasiunii mi-a arătat cât se poate de clar faptul că acest har nu a fost niciodată al meu. El mi-a fost oferit doar pentru cei care au nevoie, pentru cei care se luptă, suferă și caută răspunsuri. Acest har este pentru tine.

„Indiferent cu ce probleme te confrunți, tu nu ești niciodată singur, iar ceea ce faci nu este deloc lipsit de semnificație. Nu uita că ai o viață întreagă în față în anii care urmează. Orice se poate întâmpla în acest interval de timp.”

– Anthony William, Medium Medical

Adevărul despre bolile misterioase

Dacă ți se pare că de prea mult timp cauți răspunsuri legate de sănătate, află că nu ești singurul.

În medie, un client ajunge la mine după zece ani de mers pe la doctori, după ce a fost consultat de 20 de specialiști. Unii sunt consultați chiar de 50 sau de 100 de medici și terapeuți diferiți. O femeie mi-a spus că a fost consultată de aproape 400 de medici în șapte ani!

Acești oameni primesc diferite etichete pentru afecțiunea de care suferă – cum ar fi lupus, fibromialgie, boala Lyme, scleroză multiplă, sindromul oboselii cronice, migrene, afecțiuni ale tiroidei, artrită reumatoidă, colită, sindromul colonului iritabil, boala celiacă, insomnie, anxietate, depresie și multe altele – dar nimeni nu îi poate ajuta să se simtă mai bine.

În unele cazuri, medicii nu găsesc nici măcar o etichetă pentru simptomele de care suferă acești oameni, preferând vechiul clișeu: „Totul este în mintea ta”, sau cel ceva mai recent, care tinde să devină extrem de popular în rândul celor mai noi generații: „Ți-ai creat singur problema.”

În realitate, acești oameni suferă de niște boli misterioase.

O boală misterioasă nu este pur și simplu o afecțiune sau un simptom neidentificat,

de genul știrii referitoare la cei opt copii din Midwest care au fost internați în spital cu simptome subite și inexplicabile. Am avut și clienți aflați în astfel de situații care au venit la mine în căutare de răspunsuri, dar ei nu reprezintă decât o fracțiune infimă din numărul oamenilor care vin la mine și care suferă de o categorie mult mai larg răspândită de boli misterioase.

Nici limitarea bolilor misterioase la bolile acute și rare nu este foarte utilă. Ea amăgește opinia publică, făcându-i pe oameni să creadă că aceste cazuri care îi năucesc pe medici sunt rare și nu afectează decât o proporție redusă din populație.

Adevărul este însă că milioane de oameni suferă de aceste boli misterioase. O boală misterioasă este orice boală care îl lasă pe om perplex dintr-un motiv sau altul. Uneori, misterul rezidă în faptul că nu există un nume pentru un set de simptome, așa că medicul refuză să pună un diagnostic, preferând să pună totul pe seama unui dezechilibru psihic. În alte cazuri, o boală misterioasă poate fi o boală cronică binecunoscută, pentru care nu există însă un tratament eficient al cauzelor (pentru simplul motiv că medicii nu înțeleg încă aceste cauze), sau poate fi o afecțiune frecvent diagnosticată greșit.

Nu vorbim aici numai de bolile enumerate mai sus, ci și de diabetul de tip 2, hipoglicemie, bolile încheieturii temporo-mandibulare, complicațiile asociate cu menopauza, ADHD, acneea, eczemele, psoriazisul, paralizia facială de tip periferic (Bell), neuropatia, sindromul intestinelor permeabile, palpitațiile inimii, bolile autoimune și altele. Toate aceste sintagme sunt simple etichete, care nu spun nimic, dar care generează multă confuzie și suferință. Tocmai de aceea sunt considerate boli misterioase.

Se vorbește de asemenea despre boli autoimune, pe baza unei teorii greșite care spune că în anumite circumstanțe, organismul se atacă singur; că sistemul său imunitar atacă organele și glandele persoanei. Acest lucru nu este adevărat (vom mai vorbi despre acest subiect în capitolele următoare). Este vorba de o altă etichetă care-i face pe oameni să uite de faptul că știința medicală nu a descoperit încă de ce suferă oamenii de astfel de dureri cronice. Și ele sunt boli misterioase. Dacă săpăm puțin sub suprafață, descoperim faptul că „autoimun” nu înseamnă altceva decât „cu cauze necunoscute”.

Dacă te duci la doctor și te plângi de o urticarie, iar acesta îți spune că suferi de o eczemă, tu nu primești propriu-zis un răspuns, ci o simplă etichetă. Doctorul îți poate prescrie medicamente și o alifie, dar nu îți dă nicio explicație referitoare la motivele pentru care suferi de această boală sau la modul în care te poți vindeca. Doctorul îți poate spune că artrita reumatoidă este o boală prin care corpul se atacă pe el însuși, sistemul său imunitar confundând anumite părți ale corpului cu niște invadatori străini și încercând să le distrugă.

Acest diagnostic este complet greșit. Corpul nu se atacă niciodată pe el însuși.

Adevărul este că eczema nu este altceva decât un nume pentru o boală misterioasă, ale cărei cauze și al cărei tratament nu au fost descoperite încă de către știința și cercetarea medicală. Denumirea de „am-mâncărimi” ar fi mai corectă în acest caz, întrucât arată ce au „descoperit” cercetările medicale în legătură cu această boală.

Există totuși o explicație autentică pentru eczemă, pe care o vei găsi în seria de cărți „Medium Medical”.

La ora actuală, bolile misterioase fac ravagii în lume. Cu fiecare nou deceniu, numărul celor care suferă de boli așa-zis autoimune și de alte boli cronice misterioase se dublează sau se triplează. A sosit timpul să definim mai clar ce sunt aceste boli, pentru că milioane de oameni așteaptă răspunsuri.

În capitolele care vor urma îți voi dezvălui adevărata natură a zeci de astfel de boli și îți voi spune ce trebuie să faci pentru a te vindeca și pentru a te proteja de ele.

Misterul va fi dezvăluit.

CARUSELUL VINDECĂRII

Atunci când oamenii se duc de la un doctor la altul, încercând să afle răspunsuri pentru simptomele lor misterioase, eu numesc acest proces *caruselul vindecării*. Oricât ar încerca să coboare din carusel, ei continuă să se rotească la infinit în acesta.

În cele mai multe profesii, slujba este foarte clar definită. Asta nu înseamnă că un instalator, un mecanic, un contabil sau un avocat ar avea o meserie ușoară. Nu au, dar ei operează într-un cadru fix de reguli. Contabilul care nu reușește să își echilibreze conturile caută greșeala până o găsește, după care corectează

Întregul jurnal contabil. Instalatorul care vine să repare o mașină de spălat vase caută sursa problemei și, chiar dacă la început se simte confuz, mai devreme sau mai târziu el își dă seama ce componente trebuie înlocuite, iar dacă în final mașina tot nu funcționează, el instalează o mașină nouă.

Chiar și unele aspecte ale medicinei sunt foarte clare. De pildă, dacă cineva suferă un accident de schi, nu există niciun mister referitor la cauza piciorului său rupt sau la terapia care trebuie aplicată acestuia. În cazul unei fracturi de os a cărei cauză, efecte și tratament sunt foarte clar definite, este ca și cum ai călători cu feribotul: știi de unde pleci și unde trebuie să ajungi, iar destinația este diferită de punctul de plecare. Ceața de pe drum poate complica într-o oarecare măsură călătoria (de exemplu, așchiile pot complica tratamentul unei fracturi), dar există totuși un punct A și un punct B, bine definite, iar personalul medical este antrenat să ducă pacientul din primul în cel de-al doilea punct.

Știința medicală este foarte avansată în ceea ce privește repararea corpului fizic. Ea a creat o tehnologie care salvează vieți și care îi ajută pe pacienți să se recupereze în urma unor accidente de mașină, a unei fracturi, a unui transplant de cord și așa mai departe. Unde ne-am afla fără acești oameni dedicați care realizează în fiecare zi proceduri de rutină, intervenții medicale de urgență și operații chirurgicale revoluționare?

În secolul XX, știința medicală a avansat enorm inclusiv în domeniul virusologiei... dar aceste descoperiri au sfârșit prin a fi vârate sub preș. Din cauza lipsei de fonduri pentru a duce mai departe aceste descoperiri, acești medici de excepție au căzut în dizgrație, iar descoperirile lor referitoare la anumite virusuri au fost ignorate.

Așa cum ne-a arătat pandemia curentă, uneori un virus este cauza evidentă a suferinței. Cu toate acestea, medicii nu înțeleg încă foarte limpede ce sunt virusii și în ce fel acționează ei. Simpla identificare a unei infecții virale nu este sinonimă cu cunoașterea efectelor acesteia asupra stării de sănătate și a modalităților de prevenire sau de tratare a infecției. Virusii sunt complecși. Societatea umană începe să înțeleagă din ce în ce mai clar acest lucru. În acest context, tragedia descoperirilor ignorate pe tema virusologiei devine mai evidentă ca oricând până acum: dacă aceste descoperiri nu ar fi fost reprimite în trecut, lumea ar avea astăzi răspunsuri pentru tratarea COVID-ului.

La fel, omenirea ar dispune de toate răspunsurile de care are nevoie pentru a putea trata epidemia de boli cronice misterioase curentă. În cazul acestora din urmă, cauzele simptomelor nu sunt de cele mai multe ori evidente. De aceea, nu există explicații clare pentru suferința oamenilor. Pregătirea medicilor nu îi ajută pe aceștia să te conducă din punctul A în punctul B, pentru simplul motiv că nu există un manual cu instrucțiuni pentru aceste boli. Un medic sceptic nici măcar nu își dă seama că pacientul său suferă cu adevărat, întrucât nu există un indiciu clar în această direcție; de aceea, el îl silește pe acesta să caute în permanență o validare că suferă de o boală reală.

Adeseori, pacientul primește un răspuns, dar acesta este mai degrabă o iluzie. De exemplu, medicul îi poate spune că suferă de Candida, de sindromul intestinelor permeabile, că microbiomul sau microflora sa este dată peste cap, că îi lipsește o anumită proteină sau diferite grăsimi sănătoase, că sistemul său hormonal este disfuncțional sau chiar că vina pentru acnee, balonarea, urticaria sau ceața (confuzia)

mentală de care suferă, ori pentru lipsa sa de energie – este consumul excesiv de fructe. Chiar dacă astfel de explicații par să aducă un răspuns la întrebările pacientului, acesta continuă să se rotească în același carusel.

Așa că mulți oameni care suferă de boli cronice nu se fac niciodată mai bine. Poate că metafora caruselului nu este foarte indicată în cazul lor, căci suferința lor nu are nimic de-a face cu bucuria unui carnaval.

A sosit timpul ca această stare de lucruri să se schimbe.

Scopul meu este să îți transmit că lipsa unui manual pentru vindecarea bolilor misterioase nu este neapărat un lucru rău. Să luăm ca exemplu profesia juridică. Nenumărați oameni se fac avocați pentru că sunt atrași de ideea de justiție. Ei urmează o școală de drept, își iau o slujbă... după care își dau seama că justiția este limitată, depinzând de legile create de oameni, care nu sunt întotdeauna drepte. Așadar, o carte cu reguli nu este întotdeauna un lucru bun.

Pentru că nu există o carte cu reguli pentru bolile misterioase, nu există nici limite pentru vindecare dacă vei crede ceea ce îți voi dezvălui în paginile care urmează. Vindecarea este una dintre cele mai mari libertăți pe care ni le oferă Dumnezeu. Vindecarea este legea universului, este lumina sau oricum vrei să numești sursa superioară – nu legea oamenilor – așa că ea împarte o dreptate autentică. Neavând limite, vindecarea de bolile misterioase poate depăși orice imaginație.

DEPENDENȚI DE RĂSPUNSURI

Comunitatea medicală poate fi comparată cu un dependent. Ea depinde de doza zilnică ce îi confirmă că reprezintă autoritatea supremă

în domeniul sănătății. În aceste condiții, atunci când nici medicii convenționali, nici cei alternativi nu cunosc răspunsul, ei intră în faza de negare.

Această negare poate lua forma unei etichetări greșite a unei afecțiuni, în loc ca medicii să spună pur și simplu „Nu știu”. Ea poate lua forma prescrierii unor medicamente sau diete care mai degrabă blochează decât ajută procesul de vindecare. Alteori, un medic își exprimă negarea prin neîncredere și își trimite pacientul la psihiatru, insistând că simptomele sale sunt psihosomatice.

La fel ca în cazul oricărei dependențe, primul pas constă în recunoașterea de către medici că există o problemă.

Indiferent dacă sunt convenționale sau alternative, tradiționale sau netradiționale, atât timp cât comunitățile medicale nu recunosc că epidemia de femei secătuite de oboseală și de dureri musculare este reală și atât timp cât nimeni nu cunoaște cauzele acestei epidemii, cum ar putea cercetătorii să primească finanțări adecvate pentru descoperirea cauzelor reale ale fibromialgiei, lupusului sau endometriozii? Dacă ei ar primi o finanțare adecvată, ar mai fi oare suprimate aceste răspunsuri? Ar fi raportate răspunsurile reale? Ne putem pune aceleași întrebări inclusiv pentru celelalte boli misterioase.

Ce om bolnav este dispus să aștepte decenii la rând pentru ca medicii să descopere soluții pentru boala sa?

Multe mame vin la mine și îmi spun că au simptome misterioase, unele vechi de 20 de ani, și că au fost diagnosticate cu afecțiuni ale tiroidei, migrene, dezechilibre hormonale sau scleroză multiplă. Ele ajung să își privească fiicele trecând prin același travaliu. Aceste femei